

Arrest

nr. 73 223 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 28 september 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 3 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2011 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, vergezeld van haar twee zonen, zonder in het bezit te zijn van de in artikel van 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) vereiste identiteitsdocumenten. Naar aanleiding van een

administratieve controle wordt een proces-verbaal opgesteld door de luchthavenpolitie wegens valse naamdracht en valsheid in geschriften en gebruik. Uit haar verklaringen blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij behandeld werd in Nederland, waarna zij op 14 juni 2011 op vrijwillige basis via de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) terugkeerde naar Irak.

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A). Dit bevel wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich S., S. M.(...) te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 – artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument / een geldig identiteitsdocument

0 – artikel 7, eerste lid 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of C. J.(...), assistant administratief geacht de openbare orde / de nationale veiligheid van het land (1) te kunnen schaden – (3),

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik

PV nr BR.FW.111250/28-09-2011 van de politie van Zaventem

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

**Betrokkene kan met zijn / haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

**Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valse naamdracht valsheid in geschriften en gebruik, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

**Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

**Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

**Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,*

-zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

-men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijner laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op diezelfde dag gelijkaardige beslissingen ten aanzien van de twee zonen van de verzoekende partij.

Op 30 september 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de waarnemend centrumdirecteur van het gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge. Ook de twee zonen van de verzoekende partij dienen er een asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Hetzelfde geldt voor de twee zonen van de verzoekende partij.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit bevel wordt op 4 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten S. S. M.(...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Irak het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de twee zonen van de verzoekende partij gelijkaardige beslissingen.

Op 26 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. In hoofde van de twee zonen van de verzoekende partij worden gelijkaardige beslissingen genomen.

Het beroep van elk van de twee zonen van de verzoekende partij is gekend bij de Raad onder de nummers 82 757 en 82 761.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “meer bepaald de materiële motiveringsplicht”, voert de verzoekende partij aan dat de eerste bestreden beslissing totaal verkeerd en ten onrechte stelt “betrokkene is op heterdaad betrapt voor vals naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik” vermits zij naar België is gekomen op 28 september 2011 in het bezit van een Iraakse identiteitskaart, een bewijs van nationaliteit en documenten van de IOM, en de namen, foto's en gegevens van deze stukken perfect overeenkomen met de verblijfstitel van de verzoekende partij in Nederland.

Ter adstruering van dit eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“Eerste middel: artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht.

Principe

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het

wettigheidscontrole, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen¹²[1 Eigen onderlijning; ² R.v.St., 7 december 2001, nr 101.624].

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk³ indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd⁴[³ Eigenonderlijning; ⁴ DENYS L., "Handboek vreemdelingenrecht 2010-2011" OVB 2010, p. 223].

Toepassing

In casu, beweert de eerste bestreden beslissing, totaal verkeerd en ten onrecht, dat

"betrokken is op heterdaad betrap voor vals naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat hij naar België op 28 september 2011 kwam met de hierna vermelde documenten:

zijn Iraakse identiteitskaarten en bewijs van nationaliteit (stuk 3);

de documenten van Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en "One Way Laissez-Passer" met betrekking tot zijn terugkeren vanuit Nederland naar Irak (stukken 5a tot 5d).

De namen, foto's en gegevens in deze documenten komen perfect overeen met de verblijfstitel van verzoeker in Nederland, zijnde stuk 4.

Deze documenten werden in de luchthaven van Zaventem door verwerende partij in beslag genomen.

Aangezien de gegevens in deze documenten met zijn verblijfsdocument in Nederland overeenkomen, kan er absoluut geen sprake zijn van "vals naamdracht + valsheid in geschriften".

De eerste bestreden beslissing ging klaarblijkelijk niet uit van de juiste feitelijke gegevens. Verwerende partij heeft de documenten van verzoeker niet correct beoordeeld. Dienvolgens kwam de verwerende partij tot een onredelijk besluit, zijnde het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel enkel de eerste bestreden beslissing aanvecht.

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, en tweede en derde lid van de vreemdelingenwet.

Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, meer bepaald is de verzoekende partij niet in het bezit van een geldig reisdocument of een geldig identiteitsdocument, dat de verzoekende partij op basis van een proces-verbaal van de politie van Zaventem wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden daar zij op heterdaad werd betrap voor valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik, dat de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens dient te worden teruggeleid daar zij in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor deze als

misdrijf omschreven feiten, er aldus een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, dat de verzoekende partij niet wettelijk met haar eigen middelen kan vertrekken en dat de opsluiting van de verzoekende partij ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt daar haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd, zij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, het noodzakelijk is teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden, zij in België verblijft zonder gekend adres, er gelet op haar persoonlijkheid en de toestand van haar dossier sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de justitie zal onttrekken en zij een administratieve beslissing die wordt genomen in haar hoofde niet zal opvolgen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing aanvecht, zodat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. De verzoekende partij voert aan dat in het eerste bestreden bevel ten onrechte wordt gesteld als zou zij op heterdaad zijn betrapt op valse naamdracht en valsheid in geschrifte en gebruik, daar zij België is binnengekomen in het bezit van haar Iraakse identiteitskaart en bewijs van nationaliteit, alsmede van documenten van de IOM met betrekking tot haar terugkeer vanuit Nederland naar Irak, en de namen, foto's en gegevens in deze documenten perfect overeenkomen met haar verblijfstitel in Nederland. De verzoekende partij voegt de volgende stukken in bijlage bij haar verzoekschrift: haar Iraakse identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs, voorzien van een vrije vertaling, haar Nederlandse verblijfstitel, bewijs van terugkeer naar Irak waaronder het bewijs van een aanvraag voor vertrek uit Nederland via de IOM, een vertrekverklaring van de IOM, een IOM verificatieformulier, een *“One way laisser passer”* en een *boarding pass* van *Turkish Airlines*, bewijs van geldwisseling bij de Bank van Syrië voorzien van een vrije vertaling en bewijs van het indienen van een asielaanvraag in België (bijlage 26). Het eerste bestreden bevel gaat volgens de verzoekende partij bijgevolg niet uit van de juiste feitelijke gegevens. Zij acht het eerste bestreden bevel dan ook onredelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing steunt op twee evenwaardige motieven, die elk afzonderlijk de eerste bestreden beslissing kunnen schragen. De determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing zijn immers gelegen in de volgende vaststellingen: *“artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument/ een geldig identiteitsdocument”* en *“artikel 7, eerste lid, 3: werd door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of C. J.(...), administratief assistent geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden. Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik PV nr BR.FW.111250/28-09-2011 van de politie van Zaventem”*. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de eerst vermelde vaststelling niet betwist. Zij voert echter wel argumenten aan met betrekking tot de volgens haar verkeerdelijke vaststelling dat zij op heterdaad zou zijn betrapt op valse naamdracht en valsheid in geschrifte en gebruik. Deze grieven van de verzoekende partij tasten op zich niet de pertinentie van de motivering van de eerste bestreden beslissing aan.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° Hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister van of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij wel documenten in het bezit had/heeft waaruit haar identiteit en nationaliteit blijkt, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op het ogenblik dat de verzoekende partij nog geen asielaanvraag had ingediend en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waarin, onder meer, het volgende wordt gesteld: *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument/ een geldig identiteitsdocument”*, motief dat steun vindt in het administratief dossier en dat door de verzoekende partij niet wordt ontkracht vermits zij inderdaad niet in het bezit was van een document dat haar de toestemming verleent het Belgische grondgebied binnen te komen, noch er te verblijven. De Raad wijst erop dat niet gesteld wordt dat zij niet over identiteitsdocumenten zou beschikken, maar wel dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name een paspoort voorzien van een geldig visum. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij wel degelijk in het bezit is van een paspoort, of een ermee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een geldig visum en weerlegt dit onderdeel van de motivering derhalve niet. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf impliciet te kennen geeft dat zij niet in het bezit is van de bij voormeld artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, daar zij betreffende haar terugkeer vanuit Nederland naar Irak wijst op haar *“One way laissez passer”*.

Daarenboven dient te worden gewezen op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij in bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald haar Iraakse identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs (en het bewijs van geldwisseling bij de Bank van Syrië), slechts vergezeld zijn van een *“vrije vertaling”*, zodat de Raad deze niet in overweging kan nemen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat ten onrechte wordt gesteld als zou zij op heterdaad zijn betrapt op valse naamdracht en valsheid in geschrifte en gebruik, daar zij België is binnengekomen in het bezit van haar Iraakse identiteitskaart en bewijs van nationaliteit, alsmede van documenten van de IOM met betrekking tot haar terugkeer vanuit Nederland naar Irak, en de namen, foto's en gegevens in deze documenten perfect overeenkomen met haar verblijfstitel in Nederland, dient de Raad dienvolgens vast te stellen dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt die deze verklaringen staven, maar zich beperkt tot het geven van een andere versie en verklaring van de feitelijke vaststellingen, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de

aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

In zoverre het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog en de door haar in bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken haar verblijfssituatie door de Raad te laten heronderzoeken, wordt nogmaals onderstreept dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gedane vaststellingen volstaan om de eerste bestreden beslissing te schragen.

De Raad merkt nog op dat indien de verzoekende partij de inhoud van de vaststellingen uit het in de eerste bestreden beslissing vermeld proces-verbaal van de federale politie van Zaventem wenst te betwisten, zij hiertoe een strafprocedure wegens valsheid in geschrifte dient op te starten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden in de mate waarin zij bij de bewoordingen van het verzoekschrift dat *“de verwerende partij tot een onredelijk besluit (kwam)”*, stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3, voert de verzoekende partij aan dat het motief in de tweede bestreden beslissing, zijnde dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum totaal zinloos is, en dat haar asielaanvraag op heden niet ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht maar zij een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert de verzoekende partij nogmaals aan dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder correcte feitenvinding, de documenten niet naar hun juistheid werden onderzocht, en het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend niet mee in overweging werd genomen.

Ter adstruering van dit tweede en derde middel voert de verzoekende partij het volgende aan.

“Tweede middel: Schenden van artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag, artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet.

Principe

Volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”.

Artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag geeft een definitie van het begrip “vluchteling”: dit is hij of zij die “uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”.

Volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

Luidens artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht⁵ in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4" [⁵ Eigen onderlijning].

Toepassing

In casu beweert verwerende partij op 03 oktober 2011, nogmaals verkeerd en ten onrecht, dat

"Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum".

Verzoeker heeft de eer hierop te repliceren dat hij op 30 september 2011 asiel aangevraagd heeft (stuk 7).

De asielaanvraag van verzoeker dient ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat niet het geval is.

Gezien de asielaanvraag van verzoeker, is de bewering van de bestreden beslissing, zijnde dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum totaal zinloos.

Trouwens hebben de Vreemdelingenwet en het Vluchtelingenverdrag niet als voorwaard gesteld om in bezit van een geldig paspoort met geldig visum te zijn bij een asielaanvraag.

De asielaanvraag van verzoeker wordt op heden niet ambtshalve bij voorrang onderzocht maar hij ontving een bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Dit is te betreuren!!!

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag, artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt eveneens de materiële motiveringsplicht aangezien dat deze beslissing klaarblijkelijk niet uitging van de juiste feitelijke gegevens. Deze gegevens werden niet correct beoordeeld. Dienvolgens kwam de verwerende partij tot een onredelijk besluit, zijnde het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten terwijl de asielaanvraag van verzoeker nog niet ambtshalve bij voorrang onderzocht is."

en

"Derde middel: het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel

Principe

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken⁶ (RvV nr. 62 224 van 27 mei 2011) [⁶ Eigenonderlijning].

Toepassing

In casu en zoals reeds werd aangegeven, werden de bestreden beslissingen genomen zonder correcte feitenvinding. Meer nog werden de documenten van verzoeker, die in beslag werden genomen, niet naar hun juistheid onderzocht.

Het feit dat verzoeker op 30 september 2011 een asiel aangevraagd heeft, werd in de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen.

De asielaanvraag van verzoeker is onomstotelijk een belangrijk element in het dossier. Dit werd nergens in de bestreden beslissing vermeld.

Hierdoor heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn / haar zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd.

Dienvolgens een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. Het tweede en derde middel worden gezien hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.3. De Raad stelt vast dat deze middelen slechts zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Inzoverre de verzoekende partij in haar tweede middel stelt *“de bestreden beslissingen (werden) genomen zonder correcte feitenvinding”* en dit tevens betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, wordt verwezen naar de behandeling van het eerste middel in punt 2.1.4. van dit arrest.

2.2.4. De tweede bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:

(...)

11° de vreemdeling een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan ontdaan heeft;

(...)”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 3 oktober 2011 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats heeft genomen die wordt gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6 § 1 bis 11° de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, immers de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Irak voorzien van een geldig visum, zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet

bedoelde binnenkomstdocumenten, overwegende dat de betrokkene een reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, immers, de betrokkene werd op 28 september 2011 gecontroleerd door de autoriteiten op de luchthaven van Zaventem in de bagagezaal, de betrokkene verklaarde uit Nederland terug naar Irak te zijn gereisd en het geld van IOM te hebben gebruikt om haar vlucht naar België te regelen, de betrokkene reisde dan ook met geldige reisdocumenten, de betrokkene legt aan de Belgische autoriteiten geen enkel reisdocument voor, de betrokkene heeft zich dan ook doelbewust van haar reisdocumenten ontdaan, oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vasthouding noodzakelijk om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen.”

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet een afwijking is op het uitgangspunt dat de minister, thans de staatssecretaris, of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatige vreemdeling afgewezen wordt. Artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet vormt namelijk de situatie waarbij de minister, thans de staatssecretaris, of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten treft bij de asielzoeker in onregelmatig verblijf waarbij objectieve omstandigheden erop wijzen dat oneigenlijk gebruik gemaakt wordt van de asielprocedure. Dergelijke vreemdelingen worden vastgehouden om de effectieve verwijdering van het grondgebied te garanderen in geval van afwijzing van het vluchtelingenstatuut door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een eventuele bevestiging van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103).

Zowel uit bovenvermelde artikelen, als uit de parlementaire voorbereiding, blijkt dat het *in casu* een uitzonderingssituatie betreft waarbij de vreemdeling, ondanks de hangende asielaanvraag, wordt vastgehouden en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Waar de verzoekende partij aanvoert als zou de door haar ingediende asielaanvraag -wat naar haar mening onomstotelijk een belangrijk element in haar dossier vormt- niet in aanmerking zijn genomen, kan zij dienvolgens niet worden bijgetreden.

Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26 waardoor haar asielaanvraag in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en waarna deze onderzocht zal worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De stukken van het administratief dossier leren immers verder dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op 10 oktober 2011 aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt, dat de verzoekende partij op 18 oktober 2011 in het bijzijn van een tolk en in aanwezigheid van haar advocaat werd gehoord in het Centrum voor Illegalen te Brugge en dat haar asielaanvraag op 26 oktober 2011 werd geweigerd, meer bepaald heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op voormelde datum de beslissing genomen waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat in *“de bestreden beslissing”* geen melding wordt gemaakt van de door haar ingediende asielaanvraag, merkt de Raad volledigheidshalve op dat de verzoekende partij ten tijde van de eerste bestreden beslissing nog geen asielaanvraag had ingediend. Tevens dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel bedoeld wordt. Eén en ander wordt *in casu* bevestigd in artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, - op welke rechtsgrond de tweede bestreden beslissing werd genomen-, verwijst. Meer bepaald wordt in voornoemd artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet het volgende bepaald: *“In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (...)”*. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door de verwerende partij doet geenszins uitspraak over een de asielaanvraag van de verzoekende partij en

heeft met andere woorden geen uitstaan met de eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus of het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de mate waarin de verzoekende partij meent dat haar asielaanvraag ambtshalve bij voorrang moet worden onderzocht rekening houdende met artikel 49/3, merkt de Raad op dat artikel 49/3 waarna de verzoekende partij verwijst, enkel en alleen wil zeggen dat in het kader van een asielaanvraag eerst het Verdrag van Genève wordt onderzocht, zoals bepaald in artikel 48/3 en daarna de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.2.5. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij *in fine* van haar tweede middel een vermeende schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.2.4. van dit arrest gedane vaststelling.

2.2.6. Waar de verzoekende partij nog stelt dat haar documenten die in beslag werden genomen, niet naar hun juistheid zijn onderzocht, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij bij deze blote bewering en loutere aantijging jegens verwerende partij niet aantoonde wel degelijk in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze loutere bewering van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de motivering van de tweede bestreden beslissing.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien treedt de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de tweede bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden in de mate waarin zij bij de bewoordingen van het verzoekschrift dat “*de verwerende partij tot een onredelijk besluit (kwam)*”, stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.9. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Het tweede en derde middel zijn, in de mate waarin deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS